

"Επειτα τὸ κεφάλι του ἔπεσε ὀπίσω κι' ἐξεψύχισε.

Γλυκά, σὰν νὰ ξαφνιάστηκαν, τοῦ δα-
σους τὰ γέρεκα δένδρα ἐμουρμούριζαν ὀ-
πίσω του, καὶ τὸ χορτάρι ποῦ τὸ κοκκίνισε
τὸ αἷμα του, ἀντιλαλῆσε μὲ τρυφερὴ ἡχὺ
τὸ μουρμούρισμα.

Ἀλλ' ὁ λαὸς ἐκεῖνος, εὐτυχισμένος, ξα-
ναθαφτισμένος μέσα στὴν ἐλπίδα δὲν ἔκα-
ταλαβε τὸ θάνατό του, δὲν εἶδε ὅτι κοντὰ
στὸ αἴψυχο κορμὶ τοῦ Δάγκου ἡ μεγάλη του
καρδιά ἐφλογοβόλαε ἀκόμην.

Μονάχα ἓνας φρόνιμος ἀπ' αὐτοὺς τὴν
ἐκύτταξε καὶ πνιγμένος ἀπὸ ἓνα ἀνεξή-
γητο φόβο, τὴν ἐκλώτισσε μὲ τὸ πόδι του.

Καὶ ἡ γενναία καρδιά ἐκομματιασθηκε
σὲ μύριες σπίθες ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή ἐ-
σπαρθηκαν στὸν ἀγέρα γύρω....

"Επειτα ξαναπесαν στὴ γῆ, σδυμένες....

Μ. ΓΚΟΡΚΥ

(Μετάφρασις Κ. Κατροφύλα)

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΜΟΥ

Εἶδα στὸν ὕπνο
μου ἀπόψε μὲ τὰ
ἄτακτα κ' ἀχτένι
στα μαλλιά σου
καὶ μ' ἓνα βιβλίο
στὰ χέρια φαινό-
τανε πῶς ἦσουν
εὐχαριστημένη ἀ-
πὸ τὸ κομψὸ βι-
βλίο ποῦ σ' ἐν διέ-

φερε πολὺ· τὸ ἀπελάμβανες σὰ ρούφημα βρα-
δινὸ καφέ, εὗρισκες ἐπάνω του μιὰ ἀνακούφισι
καὶ ἄφινες ὅλη τὴ λευκὴ ψυχὴ σου νὰ τ' ἀγκα-
λιάσῃ γιὰ νὰ πτερυγίσῃ ἐλαφρὰ σὲ ἀπαλὸν
ζεφύρους, καὶ νὰ λουστῇ σὲ κύματα ποῦ μόλις
ἀφρίζουν.

Κατ' ἔτος σ' ἐβλεπα σὰν ἀφηρημένη καλλονὴ
τοῦ βορρᾶ.

Σὲ θεωροῦσα ὁλόκληρη γιὰ νὰ σοῦ κλέψω τὴ
γαλήνῃ τοῦ προσώπου σου καὶ νὰ ἀπολαύσω τὴν
ἡρεμίαν τῶν ὁράων σου ματιῶν.

Τὶ ἡσυχες ἐκφράσεις ποῦ ἀπετύπωνε ἡ ψυχὴ
στὸ πρόσωπό Σου!

Κ' εἶπα μέσα μου: νὰ τὸ μεγαλείον τῆς ψυ-
χῆς, νὰ ὁ λυρισμὸς καὶ ἡ ἔξαρσις τοῦ ἐξιδανι-
κευμένου κόσμου!

Τὶ ὁραῖο πρᾶγμα ποῦνε ἡ συγκοινωνία τῶν
ψυχῶν! Τὶ ὁραίες εἶναι ἡ ιδέαις τῶν ἀρωματι-

σμένων βιβλίων μὲ τὸ ρόδο τῆς ἀγάπης καὶ τὴν
εὐωδίαν τῆς λεπτῆς φαντασίας!

Μέσα στὸ σκοτεινὸ σου δωμάτιο, τὸ μικροκα-
μωμένο καὶ καλλιτεχνικὸ, ἦσανε σὰ μιὰ νεράϊδα
ἡσυχῇ, σὰν ἓνας ἄγγελος ἀπομονωμένος.

Κ' ἀνέπνεες τὸ λεπτὸ ἄρωμα ποῦ σκόρπιζε
τὸ βιβλίο μέσα στὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτερινῆς.

Στὸ πλάγι σου μιὰ λαμπίτσα μὲ σπινὸ χλωμὸ
φῶς ἐσκίαζε τὸ πρόσωπό σου με ὠχρορόδινο
χρῶμα καὶ μὲ ἀπαλὴ ὄνειρου φωτοσκίασι.

Τὶ μαγεία πᾶχει ἡ νυκτερινὴ γαλήνῃ, τὸ
ἐσπερινὸ σίγασμα μέσα σὲ δωμάτιο ὀνειρευμένης
παρθενικῆς ψυχῆς.

Δὲν ἤθελα νὰ μὲ δῇς· ἤθελα μόνον νὰ Σὲ
θωρῶ θεὰ γερμένη στῆς ιδέας τοῦ ὁραίου βιβλίου.

.....

Κ' ἀπόψε σοῦ ἔκλεψα εἰκόνες ἀπὸ τὸ κλει-
δοσκόπιο τῆς μυστικῆς ζωῆς σου ποῦνε ὁ οὐρα-
νὸς τῆς φαντασίας μου.

Τὸ μυστήριον ἂς μείνῃ σκεπασμένο μὲ τὸν
σκιερὸν μανδύαν του καὶ τὴν ἐρωτηματικὴ δειλία.

Μήπως εἶναι ἄλλο κανένα δῶ κάτω γοητευ-
τικότερο ἀπὸ τὸ μυστήριον!

.....

ΙΑΣΩΝ ΣΕΛΗΝΑΣ